

Николай Лилиев

Пред тебе есента
въздъхва...

Пред тебе есента въздъхва
и лиха мъквата ечи.
В гората здрачна, где не лъхва
на времето смутений сън,
като помръкналата тайна
на нецелуванати очи,
ненавестена и незнайна,
душата гасне и мълчи.
Напрасно тя блуждае вън,
безсилна да се отрази
в завоите на странен бързей.

Плачи
с отронени ситни сълзи
на белите брези!

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7765>]